

NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

ANNE BISHOP

ZILVEREN
ZICHT

DE ANDEREN BOEK 3

ANNE BISHOP

**ZILVEREN
ZICHT**

De Anderen boek 3

De Fontein

Eerste druk maart 2016

Oorspronkelijke titel *Vision in Silver*

Oorspronkelijke uitgever ROC, an imprint of New American Library, a division of Penguin Group (USA) LLC

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency AB

Copyright © Anne Bishop, 2015

The moral right of Anne Bishop to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Valérie Janssen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Blake Morrow

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 9789026139871

ISBN e-book 9789026139888

NUR 334, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

www.facebook.com/UrbanBoeken

www.twitter.com/UrbanBoeken

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Thaisdag, 10 maius

Meg Corbyn ging het toilet van het Contactkantoor in en stalde de voorwerpen uit die ze haar profetiegereedschap noemde: ontsmettingsmiddel, verbandgaas en het opklapbare zilveren scheermes dat aan de ene kant van het handvat was versierd met fraaie bladeren en bloemen. Aan de andere kant van het handvat stond in eenvoudige belettering de aanduiding *cs759* gegraveerd. Die aanduiding was vierentwintig jaar lang voor haar naam doorgegaan.

Nu had ze een echte naam en ook een heus appartement in plaats van een steriele cel. In de Instelling waar ze was opgegroeid en opgeleid... en gebruikt... had ze één vriendin gehad: Jean, het meisje dat niet toestond dat ook maar iemand vergat dat ze ooit een thuis en familie buiten de Instelling had gehad, het meisje dat Meg had helpen ontsnappen.

Tegenwoordig had Meg heel veel vrienden en het maakte haar niet uit dat de meesten van hen niet menselijk waren. De *terra indigene* hadden haar een kans op een bestaan gegeven en hielpen haar om te gaan met de verslaving die uiteindelijk haar dood zou worden. Simon Wolfgard, de leider van het Stadspark van Lakeside, beweerde trouwens dat hij eens iemand zoals zij had gezien die lang genoeg had geleefd om een oude vrouw te worden.

Ze wilde graag geloven dat dat mogelijk was. Ze hoopte dat het experiment van die ochtend haar zou laten zien hoe dat zou kunnen.

Nadat ze had gecontroleerd of ze niets was vergeten, ging Meg op het deksel van de wc zitten wachten op Merri Lee, de menselijke vriendin die leerde haar voorspellingen op te schrijven en ze te interpreteren.

De *cassandra sanguie* zagen profetieën wanneer in hun huid werd gesneden. Ze waren opgeleid om de visioenen en beelden te beschrijven. De meisjes hadden echter niet geleerd hoe ze hun visioenen moesten interpreteren. Dat zou zinloos zijn geweest. Zodra een meisje begon te

spreken, werd ze vervuld van een euforie die haar geest versluisde en haar beschermdde tegen datgene wat de beelden onthulden. De enige manier waarop een bloedprofeet kon onthouden wat ze zag, was door te zwijgen. Als ze de woorden niet hardop uitsprak, herinnerde ze zich wat ze had gezien.

Er was een zekere vastberadenheid of misschien juist wel wanhoop voor nodig om de helse pijn te verdragen die een meisje onderging als ze niet sprak nadat er in haar huid was gesneden. Bovendien was de euforie, die haast orgastisch aanvoelde, juist de reden dat *cassandra sanguine* verslaafd raakten aan het snijden.

Er was een zekere moed voor nodig om te erkennen dat ze niet volledig kon ontsnappen aan de verslaving, nadat ze jarenlang volgens een vast schema was gesneden zodat iemand anders ervan kon profiteren. De profetieën die in haar zaten lieten zich niet negeren. Of Meg het nu wilde of niet, ze móést zich snijden.

Daarom was de afspraak met het scheermes die dag ook zo belangrijk. Ze voelde deze keer niet het prikkende gevoel dat aankondigde dat er iets zou gaan gebeuren. Er was niets wat haar ertoe dreef om te snijden en juist daarom was die ochtend een perfect moment om er achter te komen wat er gebeurde wanneer ze een geplande snede maakte.

De achterdeur van het kantoor ging open. Even later verscheen Merri Lee met een schrijfblokje en een pen in haar hand in de deuropening van de wc.

De vrouwen waren allebei klein en tenger, ongeveer van dezelfde leeftijd en hadden allebei een lichte huid. Maar Merri Lee had donkere ogen en donker, in laagjes geknipt haar dat over haar schouders viel, terwijl Meg lichtgrijze ogen en kort, zwart haar had dat nog steeds grotendeels een rare roodoranje kleur had van haar poging om zich te vermommen toen ze vluchtte voor de man die bekend stond als de Beheerder.

‘Weet je dit heel zeker?’ vroeg Merri Lee. ‘Misschien kunnen we beter wachten tot Simon en Henry terug zijn van Groot Eiland.’

Meg schudde haar hoofd. ‘We moeten het nu doen, voordat het kantoor opengaat en er extra... informatie... binnenkomt die kan veranderen wat ik zie. Vlad werkt vandaag in Beestachtig Goede Boeken. We kunnen hem over de profetie vertellen en hij is ook in de buurt als we hulp nodig hebben.’

‘Goed dan.’ Merri Lee haalde een stoel van de kleine eethoek, zette hem vlak voor de opening van de badkamerdeur neer en ging zitten. ‘Wat moet ik je vragen?’

Meg had hier al over nagedacht. De klanten die naar de Instelling van de Beheerder kwamen, hadden altijd een specifieke vraag. Zelf was ze niet op zoek naar iets bepaalds, maar ze moest wel een soort grens stellen. ‘Dit is wat je moet vragen: Waar moeten de inwoners van het Stadspark van Lakeside de komende tweeweekse periode op letten?’

‘Dat is nogal vaag,’ zei Merri Lee. ‘En tweeweekse periode?’

‘Als ik een specifieke vraag stel over het Stadspark wordt er misschien iets anders over het hoofd gezien en dat zou nu juist iets belangrijks kunnen zijn wat de Anderen moeten weten,’ antwoordde Meg. ‘Twee weken is genoeg tijd. En wat betreft dat “tweeweekse periode”: dat vind ik gewoon mooier klinken. Ik vind het beter bij de profetieën passen dan “twee weken”.’

‘Maar als dit niet werkt, als we niets nuttigs te horen krijgen, dan heb je die snee voor niets gemaakt,’ sputterde Merri Lee tegen.

‘Niet voor niets,’ zei Meg. De euforie zelf was een goede reden om te snijden. Dat wilde ze natuurlijk niet tegen haar vriendin zeggen, dus antwoordde ze haar met een andere waarheid. ‘Als ik de tijd tussen twee sneden kan oprekken, omdat één snede alle waarschuwingen bevat voor twee weken en het prikkende gevoel kan tegengaan dat me ertoe drijft om me te snijden, zal ik langer leven. En ik wil graag blijven leven, zeker nu ik een echt leven heb.’

Een korte stilte. Toen zei Merri Lee: ‘Ben je zover?’

‘Ja.’ Meg klapte het zilveren scheermes open en legde het lemmet plat op haar huid, zodat het met zijn breedte van net iets meer dan een halve centimeter de perfecte afstand tussen de sneden markeerde; dat was de afstand die de verschillende profetieën van elkaar gescheiden hield zonder waardevolle huid te verspillen. Ze plaatste de achterkant van het lemmet tegen het laatste litteken op haar linkeronderarm. Toen draaide ze haar hand om en sneed ze zo diep door haar huid dat er bloed begon te vloeien en er een litteken zou achterblijven, iets wat minstens zo belangrijk was.

Er stroomde een helse pijn door haar heen, de voorbode van een profetie. Toen ze iemand hoorde huilen, iemand die door niemand

anders werd gehoord, klemde Meg haar kiezen op elkaar. Ze legde het scheermes weg en liet haar arm op het wasbakje in de wc rusten. Toen knikte ze kort naar Merri Lee.

‘Waar moeten de inwoners van het Stadspark van Lakeside de komende tweeweekse periode op letten?’ vroeg Merri Lee. ‘Spreek, profheet, en ik zal luisteren.’

Ze sprak en onthulde alles wat ze zag. De euforie die door haar lichaam stroomde, veroorzaakte een heerlijke tinteling in haar borsten en een aanhoudend verlangen tussen haar benen die de pijn verdrong, en de beelden vervaagden bij het geluid van de woorden.

Ze wist niet hoe lang ze zich had laten meevoeren door het genot. Soms leek deze bijna meteen na het identificeren van het laatste beeld al af te nemen, maar er waren ook keren dat ze nog een tijdje in een waas van verrukking bleef zweven. Zodra Meg zich weer bewust werd van haar omgeving, stelde ze vast dat er zo veel tijd was verstreken dat Merri Lee de snee al had verbonden, het scheermes had gewassen en de wasbak had schoongeboend.

Het bloed van de *cassandra sanguie* was gevaarlijk voor zowel mensen als Anderen. Het was gebruikt voor het maken van Grote Boze Wolf en Lekker, twee soorten drugs die de afgelopen maanden in heel Thaisia voor veel ellende hadden gezorgd. Dat was ook de reden dat Merri Lee en zij tijdens het plannen van deze snee hadden afgesproken dat haar bloed zou worden weggewassen en dat al het gebruikte verbandgaas zou worden verzameld en naar het Openbare Voorzieningencomplex gebracht om het daar te verbranden.

‘Is het gelukt?’ vroeg Meg. ‘Heb ik profetie gesproken? Heb ik iets nuttigs gezien?’ Haar stem klonk rauw en haar keel deed pijn. Ze had Merri Lee graag om een glas water gevraagd of misschien wat sap, maar ze kon het domweg niet opbrengen om nog iets te zeggen.

‘Meg, vertrouw je mij?’

Dat klonk als een onheilspellende manier om haar eigen vragen te beantwoorden. ‘Ja, ik vertrouw je.’

Merri Lee knikte alsof ze tot een besluit was gekomen. ‘Ja, het is gelukt. Beter zelfs dan we hadden gehoopt. Ik heb wat tijd nodig om de beelden op een bepaalde volgorde te leggen.’

Niet echt een leugen, maar ook niet de waarheid.

Meg keek haar vriendin onderzoekend aan. ‘Je wilt me niet vertellen wat ik heb gezegd, wat ik heb gezien.’

‘Nee, dat klopt. Dat wil ik inderdaad niet.’

‘Maar...’

‘Meg,’ Merri Lee deed haar ogen even dicht. ‘Niemand in het Stadspark loopt direct gevaar, maar je hebt wel een paar dingen gezegd die... verontrustend waren, dingen die ik niet meteen kan interpreteren. Ik wil eerst proberen de beelden te ordenen, zoals we de vorige keer ook hebben gedaan toen we ze op indexkaarten hadden getekend en die bleven verschuiven tot ze een verhaal vertelden. Daarna ga ik naar Beestachtig Goede Boeken om met Vlad te praten.’

‘Ik heb toch niet gezien dat Sam iets ergs overkwam? Of Simon? Of... iemand anders hier?’ In mensengedaante was Sam Wolfgard een jaar of acht, negen, maar hij was nog steeds een pup. En Simon was een vriend van haar. Alleen al het idee dat een van hen iets zou overkomen veroorzaakte een pijnlijk gevoel in haar borst.

Merri Lee schudde haar hoofd. ‘Je hebt helemaal niets gezegd wat erop wijst dat iemand hier in moeilijkheden zal komen.’ Ze raakte Megs hand aan. ‘We zijn allebei nog aan het leren hoe we dit moeten doen en ik wil dit met iemand anders bespreken voordat jij en ik doornemen wat je hebt gezien. Is dat goed?’

Geen direct gevaar. Niemand van haar vrienden was in gevaar. ‘Goed.’

‘Het is bijna negen uur. Je moet iets eten voordat je het kantoor opendoet.’

Meg liep met een licht gevoel in haar hoofd achter Merri Lee aan het toilet uit. Ja, ze moest iets eten en even alleen zijn. Ze moest bedenken wat ze zou zeggen tegen de Wolf die op die dag waakdienst had. De Wolf zou het bloed en de zalf ruiken, ook als ze probeerde hem te vermijden. Ze wist vrij zeker dat ze John wel kon overhalen om geen alarm te slaan en als het Skippy’s beurt was om waak-Wolf te zijn, zouden een paar koekjes zijn aandacht wel afleiden. Maar als Blair, het hoofd van de ordehandhavers van het Stadspark, met Skippy meekwam, wat hij meestal deed, dan...

Misschien had Merri Lee gelijk en was het goed dat ze het aan Vlad vertelde voordat iemand over de snee begon te janken en iederéén kwam aanrennen om uitleg te eisen.

‘Merri?’ zei Meg toen Merri Lee de achterdeur van het kantoor opendeed. ‘Heb ik niets anders over de Anderen gezien?’

Merri Lee schudde haar hoofd. Toen fronste ze haar wenkbrauwen. ‘Nou ja, je hebt wel poten zien graven.’

‘Graven?’ Nu fronste Meg ook haar wenkbrauwen. ‘Waarom zou dat belangrijk genoeg zijn om in een visioen te zien?’

‘Geen flauw idee. Misschien lukt het Vlad of de Wolven wel om daar achter te komen.’ Merri Lee aarzelde. ‘Red jij je wel? Je bent toch niet misselijk of zo?’

‘Nee, ik mankeer niets.’

‘Denk eraan dat je iets eet.’

‘Zal ik doen.’

Nadat Merri Lee de achterdeur had dichtgedaan, keek Meg in de koelkast onder het aanrecht. In de Instelling hadden de Lopende Namen die voor de meisjes zorgden hen nooit zelf laten kiezen wat ze na een snede aten. Ze kregen goed te eten, maar hadden nooit een keus. Over wat dan ook.

Omdat ze niet kon kiezen, verwarmde Meg een stukje quiche en een halve sandwich met vlees in de magnetron. Ze schonk een glas sinaasappelsap in en nam haar maaltijd mee naar de sorteerkamer.

Ze zou een van de cd’s kunnen uitkiezen die ze had geleend van Muziek & Films en tijdens het eten naar muziek luisteren. Ze kon ook een van de tijdschriften bekijken die ze gebruikte om afbeeldingen te vinden voor de profetieën.

Maar ze had op dat moment geen behoefte aan nieuwe geluiden of beelden. Ze wilde alleen maar weten wat ze had gezien. Ze wilde helpen uitzoeken wat die beelden betekenden.

Hoewel haar vriendin had geprobeerd haar gerust te stellen, wilde Meg weten wat het was wat ze had gezien en wat Merri Lee haar niet wilde vertellen.

Vladimir Sanguinati, medebedrijfsleider van Beestachtig Goede Boeken, nam plaats achter het bureau in het kantoorje van de boekhandel. Hij negeerde het stapeltje papierwerk, zette de computer aan en schreef snel een e-mail aan Stavros Sanguinati, die in Toland woonde, de grote stad aan de oostkust waar de grootste uitgeverijen van boeken gevestigd waren.

Dat wilde zeggen: menselijke uitgeverijen van boeken. Sinds de opschudding in de Midwest-regio een paar weken eerder was de aanvoer van allerlei soorten materialen afgenomen, of die spullen nu uit het Midwestern kwamen of niet. Het was dus best mogelijk dat de menselijke uitgevers veel van de boeken die hij voor de winkel had besteld echt niet meer op voorraad hadden en zaten te wachten op de levering van een nieuwe lading papier, zodat ze exemplaren konden drukken van oudere boeken en nieuwe titels. Of misschien waren ze zo dom om alleen geen voorraad te hebben voor de bestellingen die door *terra indigene* werden geplaatst.

Stavros zou dat wel uitzoeken. Net als Grootvader Erebus was ook hij dol op oude films en speelde hij zelf vaak een karikatuur van zijn eigen soort, een plattelandsvampier in een blauwe spijkerbroek, een geruit overhemd en stevige schoenen, die dingen zei als: ‘Vij villen een sixpack bloed.’ Wanneer hij als officiële vertegenwoordiger van het Stadspark van Toland optrad, hield Stavros zich aan de traditionele zwarte kleding van de Sanguinati en er was beslist niets boers aan hem wanneer hij – gekleed in een mooi pak – in een limousine arriveerde.

Stavros werd eufemistisch de probleemoplosser van het Stadspark van Toland genoemd. Vlad, die wist hoe de andere vampier problemen oploste, had bijna medelijden met ieder mens die een officieel bezoekje kreeg. Stavros zou de bedrijven aansporen om winkels als Beestachtig Goede Boeken boven aan de lijst te zetten bij het afhandelen van bestellingen en dan zou Vlad kunnen voldoen aan de verzoeken die binnenkwamen uit de nederzettingen van de *terra indigene* die hun goederen ontvingen uit het Stadspark van Lakeside. De goederen die door mensen werden geproduceerd, waren de enige reden dat de *terra indigene* op het continent Thaisia de aanwezigheid van die opdringelijke apen verdroegen. Zodra die goederen niet langer meer werden geleverd, hadden mensen nog slechts in één ander opzicht waarde: als vlees.

Nadat Vlad de e-mail had verstuurd, hoorde hij iemand de trap op komen. Aarzelende voetstappen, maar geen steelse. Het kon iemand van de mensenroedel zijn die gebruik wilde maken van de computer in de vergaderkamer van de Raad die de andere helft van de eerste verdieping van BGB in beslag nam. Ze hoorden toestemming te vragen

voordat ze die kamer in gingen, en de nieuwere medewerkers moesten er nog steeds aan wennen dat ze voor de Anderen werkten en direct contact met hen hadden. Dat zou de aarzeling kunnen verklaren.

Toen Merri Lee in de deuropening verscheen en hij de uitdrukking op haar gezicht zag, besefte Vlad dat de aarzeling die hij had gehoord, werd veroorzaakt doordat ze wist dat ze hem iets ging vertellen waar hij niet blij van zou worden. Hij sloot het e-mailprogramma af en bleef afwachting zittend om te horen wat de exploderende donsbal kwam doen.

Toen Beestachtig Goede Boeken nog toegankelijk was voor menselijke klanten, had hij mensenvrouwen over hem horen praten als 'een lust voor het oog,' wat betekende dat zijn donkere haar en ogen, zijn lichtgetinte huid en zijn knappe gezicht zijn prooi als vanzelf aantrokken. Voor hem ging eten vaak gepaard met voorspel.

Merri Lee had echter nog nooit seksuele belangstelling voor hem getoond, wat bewees dat ze verstandiger was dan andere mensenvrouwen, en aangezien ze een relatie had met een politieagent verwachtte hij niet dat ze zich nu in zijn armen zou storten.

Dat hield in dat hij de reden dat ze nu naar boven was gekomen om hem te spreken écht niet leuk zou vinden.

'Kan ik iets voor u doen, mevrouw Lee?' vroeg hij uiteindelijk toen ze in de deuropening bleef staan.

Ze kwam haastig naar binnen en ging op de stoel voor bezoekers zitten.

Ze beefde, merkte hij op, opeens op zijn hoede. 'Wat is er aan de hand?'

'Niets. Nog niet,' antwoordde Merri Lee. 'U moet de waak-Wolf vertellen dat hij niet overstuur moet raken en niet iedereen moet oproepen.'

Het drong tot hem door dat hij niet wist wie die dag waakdienst had. Nathan Wolfgard, een van de beste ordehandhavers van het Stadspark, was de Wolf die meestal de wacht hield wanneer Meg in het Contactkantoor werkte. Maar Nathan had nog een paar weken vakantie en rende mee met de Wolven in het Addirondakgebergte, vrij om zijn verantwoordelijkheden net als zijn mensenhuid van zich af te schudden. De Sanguinati voelden zich beter op hun gemak in mensenste-

den, omdat rook, hun andere gedaante, in een stedelijke omgeving een ideale jager vormde. Gedaantewisselaars als Wolven, Beren en de verschillende gards van katachtigen vonden het leven in een Stadspark erg vermoeiend.

Werken in een Stadspark was een offer dat sommige *terra indigene* brachten ten behoeve van de rest van hun soort. Ze hielden de tweebenige roofdieren in de gaten die vanuit andere delen van de wereld naar Thaisia waren gekomen. Zij maakten het mogelijk dat mensen op dit continent konden voortbestaan. Vlad vroeg zich af of er mensen waren die dat beseften, of mensen die beseften wat er gebeurde met gebieden die waren toegewezen aan mensen zodra een 'beschaafde' plek als een Stadspark eenmaal verdween.

Deze gedachten deden er echter even niet toe nu deze vrouw hem vanaf de andere kant van het bureau zat aan te staren.

'Waarom zou de Wolf overstuur raken?' vroeg hij. Hij had het onbehaaglijke gevoel dat hij het antwoord al wist.

'Meg heeft een snede gemaakt.'

Vlads handen balden zich tot vuisten, maar hij bleef zitten.

'We hadden het voor vanochtend gepland,' zei Merri Lee haastig. 'Een soort experiment.'

Laat haar praten. 'Was Meg van streek over iets?'

'Nee. Dat was nu juist waar het om ging. Een beheerste snede aanbrengen op een moment dat ze niet door iets werd gepusht.'

Duizend sneden. Zo vaak kon een *cassandra sanguie* zich volgens de geruchten snijden tot een snede haar zou doden of krankzinnig zou maken. Daarbij ging het niet alleen om sneden die waren gemaakt met een scheermes. Elke verwonding waarbij de huid werd opengehaald telde mee. De meeste meisjes zouden de vijfendertig niet eens halen en nu sneed Meg zichzelf zonder dat daar een reden voor was.

Een verslaving was een reden op zich. Dat zou verklaren waarom Meg een tijdstip had uitgekozen waarop Simon Wolfgard en Henry Beergard niet in het Stadspark aanwezig waren. Het verklaarde alleen niet waarom Merri Lee naar hem toe was gekomen.

Hij moest proberen rustig en redelijk over te komen. Merri Lee was lid van Megs mensenroedel en de twee meisjes hadden aangetoond

uitstekend te kunnen samenwerken bij het interpreteren van een profetie. ‘Is het experiment geslaagd?’

Merri Lee knikte. ‘Het was anders dan de vorige keer dat ik hielp. Na het aanvankelijke... ongemak... begon Meg te praten. Heel veel beelden. Volgens mij hoorde ze ook een paar dingen, maar de geluiden maakten deel uit van de beelden. Ik heb ze opgeschreven.’ Ze overhandigde hem een vel papier.

Vlad las de lijst aandachtig door. ‘Wat betekent dat?’ Hij wees naar de P tussen haakjes die achter sommige woorden stond.

‘Dat is een korte stilte,’ zei Merri Lee. ‘Dat was anders dan de vorige keer. Ditmaal stopte Meg soms even met praten, net als een pauze in muziek, dus ik bedacht dat elke groep woorden misschien samen een beeld vormde.’ Ze gaf hem een stapeltje indexkaarten.

Hij nam ze onwillig aan. ‘Hoe luidde de vraag die jullie hebben gesteld?’

‘We hebben gevraagd waar de inwoners van het Stadspark van Lakeside de komende tweeweekse periode op moeten letten.’

‘Inwoners? Niet alleen de *terra indigene*?’

Ze aarzelde even. ‘Nee. We hebben “inwoners” gezegd, niet alleen de Anderen. Wat Meg heeft gezien, geldt dus voor iedereen die in het Stadspark woont.’

Dat hield in dat dit ‘iedereen’ ook Meg en Merri Lee zelf omvatte.

Vlad bekeek de scènes op de indexkaarten en voelde een koude rilling.

Hulp gezocht: W.L.H.N.T.R.

Gebroken weg (kapot/doormidden?). Pad Kompas/Kompas Pad?

Zwanger meisje op zandweg. Zilveren scheermes. Bloed. ‘Niet doen! Het is nog niet te laat!’

Huilend meisje. Zilveren scheermes. Dood hert aan de kant van de snelweg (aangereden wild).

Bruine beer die sierraden eet.

Groentetuin. Gravende poten, plantende handen.

Bordjes met TE KOOP erop.

Sommige scènes zeiden hem niets. Maar als hij de andere juist interpreteerde, moesten alle *terra indigene* snel handelen.

Vlad staarde nadenkend naar Merri Lee. Sommige scènes die hém niets zeiden, betekenden blijkbaar wél iets voor haar.

‘Welke hiervan begrijp jij?’ Hij legde de indexkaarten op de rand van het bureau, zodat ze er bij kon.

Ze aarzelde even, maar wees toen naar ‘Hulp gezocht: w.l.h.n.t.r.’ ‘Boven de deur van het Contactkantoor staan de letters m.r.n.v.t., een afkorting van: Menselijk Recht Niet Van Toepassing. w.l.h.n.t.r. staat voor: Wolf-liefhebbers Hoeven Niet Te Reageren.’ Ze slikte moeizaam iets weg en durfde hem niet aan te kijken. ‘De afgelopen week stonden die letters onderaan vrij veel personeelsadvertenties in het *Lakeside Nieuws* en ik heb ook een paar van die bordjes in de etalage van bepaalde winkels gezien.’

‘Ik snap het.’ Hij snapte het ook echt. Iedereen die de vrede wilde bewaren tussen de mensen en de *terra indigene* kreeg het etiket Wolf-liefhebber opgeplakt, zeker als diegene in een of andere hoedanigheid direct contact had met de Anderen, en werd nu gedwongen te kiezen tussen zijn baan en eten voor zijn gezin, of weerstand bieden aan de stomkoppen die een gevecht wilden uitlokken dat ermee zou eindigen dat heel veel mensen de dood zouden vinden of uit de stad zouden worden verdreven.

Denkend aan de mensen die in het Stadspark werkten, en de twee basisbehoeften die iedereen nodig had, namelijk eten en onderdak, vroeg hij: ‘Worden die letters alleen gebruikt bij banen of ook bij huisvesting?’

Merri Lee gaf geen antwoord en dat zei hem genoeg.

‘Wat nog meer?’ vroeg Vlad.

‘Het... het is niet aan mij om u dit te vertellen.’

Hij leunde naar voren. Ze kromp in elkaar.

‘Vertel het toch maar,’ spoorde hij haar aan.

‘Ruth Stuart en Karl Kowalski. Iedereen wordt deze zomer aangeemoedigd om een tuintje aan te leggen en wat groente te verbouwen als aanvulling op wat er op de markt te krijgen is. Ruth en Karl hebben al het materiaal gekocht en een verhoogde moestuin aangelegd bij hun flatgebouw, en de afspraak was dat zij de helft van de tuin mochten gebruiken en dat de andere bewoners van het gebouw, inclusief de huurbaas, de andere helft zouden delen. Maar zodra het werk er op zat, zei

de huurbaas hun contract op en hij beweerde dat ze onacceptabele huurders waren. Hij wil hen er aan het eind van maius al uit hebben, want hij heeft nieuwe, wél aanvaardbare huurders die er op 1 juni in willen trekken. Daardoor hebben Ruth en Karl nog maar drie weken de tijd om iets anders te zoeken en te verhuizen. Ze hadden een contract voor een jaar getekend en hebben amper de tijd gehad om te wennen aan hun nieuwe appartement. Die vent weigert hun het materiaal terug te betalen dat zij hebben gekocht, en hij weigert ook hun borg terug te geven of de maand huur die ze vooruit hebben betaald bij ondertekening van het contract. Als ze wel acceptabel waren voordat ze al dat werk hadden gedaan, waarom zijn ze nu dan onacceptabel? En als deze kerel ermee wegkomt, wat weerhoudt de volgende huurbaas er dan van om precies hetzelfde te doen?’

Wat zou déze huurbaas ervan weerhouden om dezelfde streek uit te halen met de volgende bewoner? Het klonk als een probleem tussen twee mensen. Mensen bedonderden elkaar voortdurend.

Karl Kowalski was echter een van de politieagenten die direct samenwerkten met de leiders van het Stadspark om te voorkomen dat kleine aanvaringen tussen mensen en Anderen tot een groot conflict escaleerden. Als Kowalski om die reden als Wolf-liefhebber werd aangemerkt en uit zijn huis werd gezet, moesten de Anderen wellicht meer aandacht gaan schenken aan zaken die oppervlakkig gezien puur een mensenkwestie leken. En de problemen met deze specifieke huurbaas waren natuurlijk niet langer slechts een mensenkwestie als Ruthie de onacceptabele huurder was, omdat zij nu voor het Stadspark van Lakeside werkte.

Dat was iets om met Grootvader Erebus te bespreken.

In elk geval gedroeg Merri Lee zich door de felheid waarmee ze haar vrienden verdedigde meer als zichzelf dan als een angstig konijntje. Ze had hem verteld over Ruth en Kowalski, maar gaf daarmee meteen ook prijs wat Michael Debany en haar te wachten stond. Debany was eveneens een politieagent die direct contact had met de Anderen en Merri Lee werkte voor het Stadspark. Op dit moment woonde ze in een van de kleine appartementen boven de winkels, maar over niet al te lange tijd zouden Debany en zij misschien willen gaan samenwonen en zouden ook zij te maken krijgen met deze vijandigheden.

‘Verder nog iets?’ vroeg hij. Ze had hem al heel wat stof gegeven om over na te denken, maar hij had het gevoel dat het meisje nog niet klaar was.

Merri Lee wees naar de waarschuwing dat het nog niet te laat was voor iets. ‘Volgens mij hoorde dat niet bij het visioen. Ik denk dat Meg dat riep in een poging om het meisje te waarschuwen dat ze in het visioen zag.’ Ze ademde diep uit. ‘Allebei de verhalen over meisjes bevatten een zilveren scheermes. De bloedprofeten zijn in moeilijkheden, hé?’

‘Moeilijkheden’ was misschien een klein woord voor wat die meisjes allemaal zou kunnen overkomen.

‘Dank u wel, mevrouw Lee,’ zei Vlad zonder op haar vraag in te gaan. ‘Ik heb heel wat om over na te denken. Nu is het tijd om aan onze werkdag te beginnen. U verzorgt vandaag toch de bestellingen voor de boekwinkel?’

‘Ja. Voor zover dat tenminste mogelijk is.’ Merri Lee stond op, maar liep nog niet naar de deur. ‘Ruth was niet van plan u te vertellen over de moestuin of dat andere.’

‘Dan ben ik blij dat u het me hebt verteld.’

Vlad wachtte tot hij Merri Lee de trap hoorde afflopen, kwam toen achter zijn bureau vandaan en liep naar de ramen die uitkeken op de Kraaienveldlaan.

Die verrekte apen bleven op de radio en in de krant maar bazelen over de Mensen Altijd Eerst-beweging. Mensen waren maar een omhooggevallen soort in vergelijking met de *terra indigene*, die zelfs al lang voor de dinosauriërs in een of andere gedaante op de wereld hadden rondgelopen. Toch vonden de mensen dat zij de leiding hoorden te hebben over de wereld en de toespraken die werden gehouden door leden van de MAE-beweging moedigden die denkwijze aan.

Hadden de mensen dan niet in de gaten dat de *terra indigene* dergelijke geluiden al eens eerder hadden gehoord? Begrepen de mensen dan niet dat zulke opmerkingen een waarschuwing vormden dat er onderhuids een territoriumstrijd opklaaide?

Vroegen zij zich dan niet af wat er alle voorgaande keren dat de mensen dergelijke dingen eisten met steden en beschavingen was gebeurd?

Prima, dacht Vlad bij zichzelf. *Laat maar komen. Jullie apen hebben*

geen flauw idee wat zich in de wildernis bevindt. Daar komen jullie dan nog wel achter. Als jullie in Thaisia de strijd aanbinden met de Anderen, komen jullie daar nog wel achter.

Terwijl hij kalm naar het verkeer stond te staren dat zich door de Kraaienveldlaan bewoog, zag hij aan de overkant van de straat een auto stilhouden. Er stapten twee mannen uit die iets uit de achterbak haalden en toen een bordje in de tuin plaatsten van een van de grote stenen flatgebouwen aan de overkant van de straat pal tegenover het Stadspark. Daarna staken ze de voortuin van een twee verdiepingen tellend houten huis over en zetten ze een tweede bordje in het gazon van het andere grote stenen flatgebouw.

Vlad wierp een blik over zijn schouder op de indexkaarten die op het bureau lagen. Toen staarde hij nadenkend naar de TE KOOP-bordjes die zojuist aan de overkant van de straat waren geplaatst.

Er is niet genoeg tijd om te wachten tot ik dit met Simon kan bespreken, dacht hij bij zichzelf. Hij liep terug naar het bureau en stuurde haastig een e-mail aan alle Sanguinati die in Thaisia woonden. *Wat Meg heeft gezien, is al in gang gezet en dat houdt in dat de bloedprofeten, het zoete bloed, nu al gevaar lopen.*

Hij sloot het e-mailprogramma af en verliet Beestachtig Goede Boeken zonder zich de tijd te gunnen om Merri Lee te zeggen dat hij wegging. Vlad nam zijn rookgedaante aan en haastte zich naar de Kameren om Grootvader Erebus op de hoogte te stellen.

Lees verder in *Zilveren zicht*